

Pa se je našel neki čarovnik, ki je trdil, da bo takoj dobil tatu, ki so ga že dolgo brezuspešno iskali. Društvenim članom je bilo to seveda zelo všeč. Čarovnik je spravil člane v neko sobo, upihnil svečo, da je zavladala popolna tema, pokril črnega petelina z rešetom in ukazal vsem po vrsti, naj pristopijo, dvignejo rešeto in pogladijo petelina po hrbtu. »Dobro vem,« pravi čarovnik, »da bo petelin, čim se ga dotakne tat, takoj glasno zakikirikal.« — Vsi so pristopili, vsi pogladili petelina po hrbtu, toda čarovnikova napoved se ni uresničila: petelinu še od daleč ni prišlo na misel, da bi zakikirikal. Že so se vsi oddahnili in se posmehovali čarovniku, češ, pojdi k vragu s svojo umetnostjo. Pa nenadoma vzklikne čarovnik: »Prižgite svečo in mi vsi po vrsti pokazite roke!« In čarovnik pregleduje roke: vse so bile črne, kajti čarovnik je bil črnega petelina namazal s sajami, le eden od njih je imel lepo čiste, bele roke, — ker se ni upal dotekniti petelina, da bi ga ne izdal. Ta je bil namreč tat. »Primiti ga, tatu,« je zaklical čarovnik in zgrabil belorokca za vrat. »Kdor ima sajaste roke, ta ima čisto srce, pri temle kradljivcu je pa nasprotno,« je dejal čarovnik, in društvo je tatu izročilo sodišču.

Ljudski glas... o skopuštvo. Tako-le beremo: V neki župnijski cerkvi je duhovni pastir v pridigi dokazoval grešnost in slabo ime skoposti. Rekel je med drugim: »Dragi poslušalci. Rad bi vam opisal, kako je skopost res zaničevanja vredna grdobija. Zato vam omenjam najprej raznovrstne rokodelce in razna zaposlenja, ki si z njimi služite vsakdanji kruh, ki imenujem zapovrstjo nekatera taka opravila, pa naj se dotični oglase, da so tukaj.

Torej: Ali je kateri krojač tukaj? — »Da, gospod, smo tukaj!« so se odzvali mojstri. Je kateri kovač v cerkvi? — »Da, smo,« g. župnik. — Kaj pa mesarji? »So tudi.« — Gotovo so tudi čevljarji. »Tudi,« je bil odgovor. Tako je šlo dalje. Med vprašanji je bilo tudi eno, ki ga niso

pričakovali: Ali so tudi skopuhi tukaj? — Nič odgovora.

»Glejte,« pravi duhovnik, »da ni nobene grše in zaničevanja vredne obrti, kot je skopuštvo.«

Še ena: Duhovnik je previdel na smrt skopuha. Ko mu je hotel podeliti zakrament maziljenja, je imel bolnik desnico skrito. Duhovnik vpraša: »Kje pa je desna roka?« — Bolnik odgovori: »V desnici imam ključe od blagajne.«

Preberi — potem podpiši! Kolikokrat se zgodi, da nič ne preberemo, ali vsaj točno ne, kar podpišemo. To se največkrat pripeti med izobraženci, ki so močno zaposleni, pa meni nič tebi nič dostavijo svoj — povečini seveda nečitljiv — podpis. Dokaz tej trditvi je tale »potegavščina«: Na neki ameriški univerzi je skupina dijakov sestavila okrožnico, ki je z napačnim naslovom romala med dijaštvom. Brez pomisleka so jo podpisovali drug za drugim dijaki pa tudi profesorji. In vsebina precej dolgovazne vloge je bila? Vsi podpisani, ki jih je bilo 150, so prosili vlado, naj jih v prihodnjih petih dneh umori.

To je bilo smeha, ko je prišla stvar na dan!

Izborna sredstvo. Angleški pisatelj in satirik Shaw je znan po svojih deloma ostrih, deloma šegavih izrekih in dovtipih. Ljudje so prihajali k njemu v posvete v vsakovrstnih zadevah, samo da bi mogli četudi samo kaj malega spregovoriti s tem imenitnim možem. Nekoč ga obišče neznanec, ki je trdil, da mnogo trpi zaradi tega, ker v spanju hodi. (Navadno pravimo takim, da jih luna nosi.) Shaw je bil vprav v neki odlični družbi. Naprošen, naj zapiše prosilcu kako zdravilo ali da primeren svet, se umakne v drugo sobo, vzame papir in napravi »recept«. Izroči ga bolezniku s pristankom: »Tako! To zdravilo lahko kupite v katerikoli železnini.« V železnini? se začudi bolnik sam pri sebi in odide, da bi čim prej prebral navodilo slovečega pisatelja. In kaj je bilo zapisano? »Tri škatlice priponskih žebličev — vsak večer okrog postelje nastlati!«

Rešitve, uganke in druga

Rešitev ugank:

Kakor igra...

Življenje je igra s kartami. Pazi, kako boš igral, da je ne izgubiš!

Skrit pregovor.

Ni vse zlato, kar se sveti.

Posetnica.

Naročnika, ki nista poravnala naročnine.

Uganke iz 8. štev. so pravilno rešili: Holozan Emil, Vevče; Jug Zlatica, Studenci pri Mariboru; le dve pa: Svoljšak Ivan, Marijan in Matko, Dob pri Domžalah.

Izžreban je bil za 8. štev.: Holozan Emil, Vevče.

Ker smo zaradi praznikov pohiteli z izdajo 8. števil, objavljamo naknadno došle rešitve ugank iz 7. števil.

Prav so rešili: Jug Zlatica, Studenci

pri Mariboru; Cuderman Cirila, Tupaliče pri Preddvoru; Svoljšak Ivan, Marijan in Matko, Dob pri Domžalah; Pintar Gustica, Jesenice.

Majniški oltar.

Uporabi tele črke: 23 a, 3 b, 2 c, 2 č, 1 d, 8 e, 2 g, 1 h, 4 i, 3 j, 7 k, 7 l, 11 m, 4 n, 9 o, 3 p, 13 r, 5 s, 1 š, 1 t, 3 u, 4 v, 1 ž.

Vodoravno: 1 samoglasnik, 2 žensko ime, 3 ribiška priprava, 4 motenje govornika, 5 poklic, 6 svetopisemska oseba, 7 vesel vzklik, 8 ime iz naše uvodne povesti, 9 glodalec, 10 glavno mesto v neki državi, 11 ime mladinskega lista, 12 ploskovna mera, 13 drugo ime za ovco, 14 osebni zaimek, 15 lovska priprava, 16 koristna rastlina, 17 domača žival, 18 mostiček, 19 rudnina, 20 zver, 21 del glave, 22 ptica, 23 žuželka, 24 vas pri Ljubljani, 25 žensko ime, 26 svetopisemsko mesto v Mezopotamiji, 27 reka, 28 del pohištva, 29 gora v Karavankah.

Pomni: Po sredi navzdol čitaš neki pozdrav.

Planine.

Skrit pregovor.

Breda Tijoto

Sora

O P O Z O R I L O

Ker se bliža konec letnika 1955-56, prosi urednik, da mu mladi čitatelji takoj po dopisnici sporočé, kako so bili z letošnjim »Vrtcem« zadovoljni, česa je bilo v listu preveč, česa premalo, da bo vedel prihodnje leto nedostatke popraviti.

»Vrtec« izhaja 15. dan v mesecu in stane za vse leto Din 15.—. Izdaja ga Konzorcij »Vrtca«. Urejuje ga in oblastem odgovarja Jesenovec France, profesor v Ljubljani, Cesta 29. oktobra št. 18. — Uprava »Vrtca« v Ljubljani, Kopitarjeva ul. 2 (H. Ničman). Tiska ga Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).